

jsou povinny i bez úředního vyzvání oznámiti úřadu požitky likvidujícímu správně všechny státní nebo nestátní veřejné požitky (§ 20), na něž mají nebo nabudou nároku. U osob, jež mají nebo nabudou nároku na státní odpočivné požitky, rozšiřuje se tato povinnost i na oznámení jiného příjmu (§ 18)«. Zákon stanoví tedy pouze povinnost správného oznámení výdělečného příjmu, který by mohl mít vliv na neztenčenou výplatu odpočivného státního požitku, ale nezmiňuje se vůbec o lhůtě, do které toto oznámení má být provedeno a na jakou dobu se má vztahovati, zejména tedy ani, že by se tak mělo státi až po uplynutí běžného kalendářního roku, ve kterém měl zaměstnanec onen výdělečný příjem. Z toho nutno usuzovati, že zákon nechtěl pro oznamovací povinnost nějaké lhůty povolovati, nýbrž že uložil učiniti oznámení »i bez úředního vyzvání«, jakmile osoba požívající státního odpočivného požitku »má nebo nabude nároku« na jiný příjem ve smyslu § 18, tedy bez zbytečného průtahů. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i ochrana, kterou zákon zabezpečuje státu při výplatě neprávem nezkrácených odpočivných požitků ustanovením odst. 2 § 19 tohoto zák., t. j. srážkou přeplacených částek »při příštích« výplatách odpočivných platů, t. j. výplatách, učiněných po zjištění, že státní zaměstnanec-pensista nabyl nároku ještě na jiné příjmy výdělečné ve smyslu § 18.

Jest proto i v bodu 2. nař. rozhodnutí nezákonné.

Č. 11.854.

Policejní právo trestní. — Řízení před nss-em (Slovensko): Legitimace obce ke stížnosti do rozsudku policejního, kterým byl řezník osvobozen z přestupku veterinárních předpisů?

(Nález ze dne 15. dubna 1935 č. 14.705/35.)

V ě c: Město R. proti zemskému úřadu v Bratislavě a přestupek veterinárních předpisů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: Policejní komisařství v Rožňavě jako policejní trestní soud I. stolice uznalo nálezem z 19. června 1931 Eduarda S., řezníka v R., vinným přestupkem §u 113 nař. min. vnitra č. 54.300/1908 a odsoudilo jmenovaného na základě § 119 cit. nař. k jednodennímu uzavření, které se ve smyslu § 21 přest. zák. proměnilo na pokutu 20 Kč, jakožto k trestu hlavnímu, a k zaplacení pokuty v částce 30 Kč jakožto trestu vedlejšímu. Podstata činu byla shledána v tom, že st-l dopravoval z K. do R. masité výrobky, které nedal v R. zvěrolékařem znovu prohlédnouti a dále je prodával.

V odvolání proti tomuto nálezu dovozoval odsouzený E. S. jednak, že zvěrolékařskou prohlídku masa a masových výrobků do R. dovezených jest provést jen u takového zboží, které pochází z míst, v nichž prohlídka vůbec nebyla provedena, nikoliv tedy u zboží dovezeného

z K., jednak, že nař. č. 54.300/1908, kterého se napadený výměr dovolal, se vztahuje jen na dovoz masa, nikoliv na dovoz masných výrobků, které st-l dovezl.

Zem. úřad v Bratislavě k tomuto odvolání nař. výměrem Eduarda S. osvobodil ve smyslu bodu 1 § 155 polic. trest. řádu obžaloby a zákonných následků přestupku jemu za vinu kladeného z těchto důvodů: »Obžalovaný byl I. stupňovým rozsudkem pro přestupek dopravy masných výrobků z K. do R., aniž dal tyto výrobky v R. opětně přehlídačem masa prohlédnouti, odsouzen přes to, že ve smyslu rozhodnutí uh. min. orby č. 58.874/1909 z 11. března 1910 předpisy o nové přehlídce se nevztahují na výrobky z masa. Při dopravě z jedné obce do druhé musí jen čerstvé maso býti znovu prohlédnuto, nikoliv však výrobky z masa, jako šunka, klobásy atd. V důsledku toho tím, že obžalovaný dopravoval šunku a uzeniny, a nedal je v R. znovu prohlédnouti, nedopustil se přestupku, a proto musil býti zproštěn ve smyslu bodu 1 § 155 polic. trest. řádu žaloby a zákonných následků jemu za vinu kladeného přestupku.«

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si město R., a to, jak se podává ze stížnosti, jako poškozený.

Maje rozhodovati o této stížnosti, musil nss z moci úřední zkoumati, je-li stěžující si město legitimováno, aby jako »poškozený« bralo v odpor stížností k nss-u rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě, kterým byl zrušen rozsudek I. stolice, odsuzující Eduarda S. pro přestupek § 113 nař. uh. min. vnitra č. 54.300/1908 proto, že dopravoval z K. do R. masité výrobky, které nedal v R. znovu prohlédnouti. O této otázce uvažoval nss takto:

Podle § 17 pol. tr. ř., vydaného nař. uh. min. vnitra a uh. min. sprav. č. 65.000/1909/R. T. č. 136 z r. 1909, jest poškozený, t. j., jak uvedeno v odst. 5 cit. řu, ten, jehož jakékoliv právo bylo spáchaným přestupkem poškozeno nebo ohroženo, oprávněn zastupovati žalobu pro přestupek, který se stíhá z úřední povinnosti. Podle § 31 odst. 1 téhož policejního trest. řádu může poškozený pro kterýkoliv přestupek stíhaný z úřední povinnosti vystoupiti až do ukončení líčení v zastoupení žaloby a vykonává též práva, která v případě přestupku, stíhaného na návrh soukromý, přísluší poškozenému jako soukromému žalobci. Práva ta, příslušející poškozenému, který vystoupil v zastoupení žaloby pro přestupek stíhaný z moci úřední, jsou uvedena v § 32 cit. pol. tr. ř. a jsou to právo nahlížeti do spisů, právo na obeslání k líčení, právo činiti návrhy a právo použití proti rozhodnutím přípustných prostředků opravných. Pohledávku na náhradu škody vyplývající z přestupku může poškozený nebo jeho právní nástupce uplatniti, jak stanoveno v § 43 odst. 1 pol. tr. ř., v průběhu polic. trest. řízení až do ukončení líčení. Poškozený, který spolupůsobil v zastoupení žaloby nebo který uplatnil svůj soukromoprávní nárok, může se, jak stanoveno v III. odst. bodu 2 § 176 pol. tr. ř., odvolati z rozsudku v neprospěch obviněného. Z těchto ustanovení jde najevo, že policejní trest. řád poskytuje poškozenému,

který vystoupil v zastoupení žaloby pro přestupek stíhaný z úřední povinnosti, jakož i poškozenému, který uplatnil svůj soukromoprávní nárok, nejen právo procesní, nýbrž i materiální právo na potrestání obviněného, avšak jen tehdy, jestliže poškozený jednal v zastoupení žaloby, anebo jestliže uplatnil svůj nárok soukromoprávní. Neučinil-li ani to ani ono, nemá podle cit. právních norem materiálněprávního nároku na potrestání obviněného, a nelze mu důsledně proto přiznati legitimaci k tomu, aby stížností k nss-u vzal v odpor rozsudek, kterým byl obviněný osvobozen.

V konkrétním případě neuplatnilo město R. v policejním trestním řízení žádných nároků soukromoprávních a zbývá tudíž jen zkoumati, zda vystoupilo v zastoupení žaloby vznesené na Eduarda S. pro přestupek nař. uh. min. vnitra č. 54.300/1908 stíhaný z povinnosti úřední. Tu sluší uvést, že oznámení měst. zvěrolékaře na Eduarda S., učiněné měst. úřadu v R., bylo postoupeno přípisem notářského úřadu v Rožňavě ze 16. května 1931 policejnímu komisařství tamtéž. Při líčení před uvedeným policejním komisařstvím jako policejně trestním soudem I. stolice dne 19. června 1931 byl slyšen udavatel, t. j. měst. zvěrolékař, toliko jako svědek. Zástupce stěžující si obce trestního řízení vůbec se nezúčastnil a nejednalo tedy město R. ani v zastoupení žaloby. Proto nelze městu tomu se zřetelem na to, co výše bylo uvedeno, přiznati legitimaci ke stížnosti k nss-u.

Č. 11.855.

Živnostenské právo: Jak jest určiti základnu pro vyměření členských příspěvků společenstevních?

(Nález ze dne 16. dubna 1935 č. 13.162/35.)

V ě c: Společnost pro Štěpánovy střechy s r. o. v P. (adv. Dr. Jul. Eisner z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. společenstvo mistrů tesařských v Praze a jejím policejním obvodu adv. Dr. Ant. Brázda z Prahy) o členský příspěvek pro společenstvo.

V ý r o k: Nař. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n - n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl zem. úřad v Praze odvolání stěžující si společnosti z výměru magistrátu hl. města Prahy z 24. května 1932, kterým byl potvrzen předpis členských příspěvků pro společenstvo mistrů tesařských v Praze na rok 1931 a to: základní příspěvek 100 Kč a 67% z daně výdělkové, t. j. 10.998'70 Kč.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Spor jde v podstatě o to, zda členské příspěvky za rok 1931 směly býti předepsány na podkladě výdělkové daně vyměřené za rok 1929, kterýžto postup byl schválen zem. úřadem, kdežto stížnost stojí na stanovisku, že za podklad mohl sloužiti jedině předpis daně výdělkové za rok předcházející, tedy za rok 1930.